

Drage kolegice in kolegi, spoštovani gostje, cenjeni prejemniki Plaket Antona Skale in priznanj za najboljša glasila.

Ko sem premišljevala katere besede naj izberem za današnji dan, s katerimi vas bom pozdravila, razveselila in počastila, se mi je pogled ustavil na Zborniku ob šestdesetletnici. Pričela sem ga listati na strani 38, pri rubriki povedali so. Nekateri moji predhodniki, namreč.

Pogled se mi je ustavil na povedi: »O otrocih, ki naj bi jih učil in vzgajal, nisem vedel ničesar, zato je bilo poučevanje spočetka prava grozljivka, vzdržal pa sem verjetno samo zaradi tega, ker sem se popoldne, ko sem se prelevil v njihovega vzgojitelja, pomešal mednje, se jim približal in se jih tako tudi človeško dotaknil«. Tak je bil začetek strokovne poti človeka, ki je na tej poti vztrajal praktično do smrti.

Na vprašanje kaj za vas pomeni biti defektolog, pa tole priznanje: »Meni je to pomenilo nekaj veličastnega, saj sem vedno lahko le pomagal, tako učencem kot njihovim staršem. Če bi bil še enkrat pred odločitvijo, kaj izbrati za študij in delo v življenju, bi zagotovo ponovno izbral študij defektologije oziroma sedaj specialne in rehabilitacijske pedagogike«. Tako kolega, ki je v naši stroki formalno vztrajal 40 let, neformalno pa še kar nadaljuje.

Tudi kakšna pesimistična je vmes: »Ko sem bil predsednik slovenskega društva, sem skušal povezovati, animirati, delati za področje. Danes smo bolj razpršeni, premalo povezani. Pa ne vem, zakaj. Socialni čut, potreba po socialnem življenju in sodelovanje je bilo nekoč splošna družbena vrednota. Danes žal ni. To je problem sodobne družbe«.

Vse to zveni tako nekako preveč znano. Kot de ja vu- že videno.

Ko so se zazirali v prihodnost pa tole:

»Ne morem biti vizionar. A v nekaj verjamem - društvo bi moralo povezati vse strokovnjake tega področja. Ne vem na kakšen način, a društvo bi moralo postati prostor, kamor bi vsi radi prihajali in kjer bi se izvajal stalen strokovni dialog. Priboriti bi si moralo ugled in položaj reprezentativnosti v Sloveniji«.

Sama dodajam: »za to pa smo odgovorni vsi skupaj in vsak zase. Vsak bi moral čutiti pripadnost stroki, sveto zavezo ljudem, katerim smo se poklicno zavezali in vsak bi moral priložiti svoj kamenček. Le na ta način bi lahko tlakovali sedaj dokaj blatno Kačurjevo pot v Blatni dol, pot da se noga pogrezne v blato do gležnjev, če ne do kolen. Z vsakim položenim gladkim, svetlim kamenčkom pa bi se blatna pot spreminjala v bleščečo, gladko in široko cesto, v sončno jutro novega dne«.

Mag. Alenka Golob